

EL SOMRIURE MÉS BONIC DEL MÓN

Els superherois existeixen, no de la forma que estem acostumats a veure, però aquest xiquet és un d'ells.

Existeixen ací, amb la seua vida i amb una capa invisible. Davant de les adversitats, les pors i el dolor, hi ha herois que agafen la seua vida i amb una gran somriure la viuen. Ells són els que ens ensenyen la verdadera felicitat i els protagonistes d'aquesta història.

En un món ple de maldat, superbia i desconfiança, va nèixer un xiquet especial. Un xiquet que no es pareixia a qualsevol altre del món. Un xiquet únic. Aquest xiquet es deia Luca i tenia el do del somriure. Era el xiquet més alegre que ningú havia vist mai, encara així patia els efectes de la mala vida que hi havia tingut sa mare mentre ell estava encara dins d'ella. Al xiquet li va aparèixer una misteriosa taca al pit. Una taca que al principi no tenia gens d'importància.

Al pas dels dies, dels mesos i dels anys. El xiquet seguia amb el mateix somriure meravellós, però la taca cada vegada es feia més gran. Amb preocupació, sa mare el va portar perquè el vera un metge. El metge, en veure el somriure i l'expressió d'aquest xiquet, quedà fascinat. Mai hi havia vist una cosa igual. Era un somriure tan bonic que sols de veure'l se't contagiava. El va observar la taca i de sobte li va canviar l'expressió de la cara. Va passar de tindre un somriure igual de meravellós que el del xiquet, a tindre una expressió a la cara que semblava certa preocupació.

Després de moltes proves que no canviaren el somriure del xiquet, esbrinaren que li ocorria. El xiquet tenia Leucèmia i estava prou avançada. Al cap dels dies, tornaren al metge i aquest va decidir que la millor solució era entregar-li el vestit de superheroi de l'hospital. Un vestit que sols duïen els que eren especials com ell. El metge li va explicar el perquè de tot el que estava passant i anava a passar al llarg dels dies. El xiquet sense deixar el seu somriure va decidir investigar sobre aquella malaltia que patia.

Va investigar sense descans, dia i nit. Va parlar en tots els metges que va poder. I per fi, un matí que passava la infermera a dur-li el desdèjuni se li va ocórrer una idea. I si construïa una ment capaç de pensar, aprendre, entendre i raonar com els humans? Això va fer. Des de la seua mateixa habitació de l'hospital va treballar sense descans per tal de programar, gràcies al seua ordinador, una intel·ligència artificial capaç de fer la feina dels metges i dels investigadors.

No obstant això, la seua malaltia continuava avançant sense millora i sense cap esperança. Els seus pares, preocupats, miraven al xiquet sense saber exactament que passava per eixe cap. Estaven espantats, doncs els metges els havien dit que l'esperança de vida del seu fill, en el ràpid que avançava la malaltia era molt baixa. No sabien que pretenia, que buscava i no sabien tampoc si ho aconseguiria, però ells confiaven. Amb un gran somriure, va fer que els seus pares es quedaren més tranquils.

El xiquet va passar molt de temps a aquella habitació de l'hospital, amb aquell vestit de superheroi que li havia donat el metge el dia que hi havia arribat. Va passar moments

divertits, moments bons i altres avorrits, i altres que preferiria no recordar. Caracteritzats pel dolor i l'angoixa. Hi havia dies en els que es sentia molt bé; altres en els que es sentia trist, cansat, avorrit... Però mai se li esborrava el somriure de la cara. I transmetia aquella alegria a tots els que el visitaven sense mostrar-los l'altra cara. La cara de dolor, de desesperança i fins i tot de tristesa que molts dies plenava la seua expressió.

El xiquet seguia somiant que algun dia podria eixir amb la resta de xiquets i desitjava poder tornar a l'escola. Però, aquell moment tardava molt en arribar i es començava a desesperar. Aquella desesperació, cada vegada era més gran. No obstant això, ell seguia donant-li forma a allò que hi havia creat per tal d'ajudar-lo en aquella fastijosa malaltia. Al cap d'un temps va aconseguir acabar el esbós a ordinador d'aquella màquina amb aparença d'humà però que en realitat era un experimentat robot. Va aconseguir fer-lo real i en quant el va tindre físicament al seu costat va començar a ensenyar-li que deuria de fer per tal de posar-li fi a aquella malaltia que tanta gent patia. Va conviure amb tota mena de metges que li ensenyaven, però va aprendre una cosa que ningú li havia ensenyat. Una cosa que, aparentment sols podien fer els humans. Va aprendre a sentir com una persona humana de veritat. Sentia dolor, alegria. Inclús compassió. Ajudava a tot el món que, com el xiquet s'havia vestit amb aquell vestit de superheroï. També ajudava als metges, dia a dia millorava les seues tècniques i a poc a poc es va incloure en la plantilla de l'hospital.

El xiquet, per desgràcia. Cada vegada anava a pitjor. Cada dia que pasava estava més desanimat i se li deixà de recordar com al xiquet del somriure etern. Ara més bé era un xiquet més de l'hospital que sofria els efectes d'estar malalt. No obstant això, el robot cada dia pareixia més humà, ja que intentava ajudar anímicament als pacients quasi millor que un psicòleg. Era un utensili meravellós amb una gran quantitat de funcions i d'accions. Simplement espectacular. Millorava dia a dia l'estança dels pacients a l'hospital i el treball dels metges. El robot va aconseguir tornar-li de sobte el somriure al xiquet. La qual cosa li pareixia quasi impossible als seus pares, que ja ho donaven tot per perdut. El xiquet vivia cada vegada amb més dolor, amb més angoixa, però ara sí que sí, mai se li va esborrar el somriure del rostre, i tot gràcies a la seua pròpia creació. Qui havia aconseguit tornar-li la alegria a més d'un dels pacients que estaven a l'hospital.

Però, un dia de sobte, es va ficar tot fosc. No és veia res. No hi havia gens de claror. Tot estava silenciós. El xiquet, en eixe moment va saber que el dia havia arribat. Era una cosa inevitable i més prompte o més tard anava a passar. Que millor dia per a fer-ho que el dia del seu aniversari. Amb la companyia de tota la seua família i com no, del seu amic robot. Qui no s'havia separat d'ell les últimes 24 hores. El xiquet, amb un somriure d'orella a orella i molta valentia, es va acomiadar de tots aquells que el volien i es va acostar a l'home de les tenebres. Qui el va abraçar amb molta força, deixant al seua pas, el somriure més lluminós i contagiós que mai havia ficat el xiquet. Un somriure que brillava i que des d'eixe moment, es va convertir en un somriure etern, sense fi.

El xiquet ja no estava però se li recordaria per molt de temps com el xiquet del somriure etern que va crear la màquina més meravellosa per al món de la medicina. Una màquina capaç d'aprendre i millorar. Una màquina que va salvar vides per tot el món. De la que es van fabricar còpies i es van transportar per tots els continents. A aquest meravellós invent el van nomenar amb el nom del xiquet, Luca.

Encara que el xiquet ja no estava físicament, el seu record es mantenia viu en cada pacient que es curava gràcies a la seua creació, en cada metge que trobava esperança en la tecnologia que ell havia impulsat i en cada persona que somreia en recordar la seua valentia.

El robot Luca esdevingué un símbol d'esperança, de lluita, un aliat contra les malalties que abans semblaven invencibles. Els hospitals d'arreu del món reberen còpies d'aquella màquina prodigiosa, capaç d'aprendre, entendre i, el més important, d'acompanyar i donar esperança als que més ho necessitaven.

Els metges i investigadors continuaren millorant aquella meravella tecnològica, i, amb el temps van aconseguir curar moltes persones amb la mateixa malaltia que havia tingut Luca. D'alguna manera, ell havia canviat el món, havia deixat una empremta eterna en la història de la medicina i en els cors de tots aquells que l'havien conegut.

La seua família el recordava cada dia amb amor i orgull, sabent que el seu llegat anava més enllà de la seua curta vida. I el seu amic, el robot, mai va deixar d'acompanyar xiquets i xiquetes en els hospitals, oferint-los suport, coneixement i, sobretot, un somriure, tal com ho havia fet el seu creador.

Perquè el somriure més bonic del món no desapareix mai. Es queda per sempre en els cors d'aquells que el van conèixer, en cada mirada d'agraïment, en cada vida salvada i en cada xiquet que, malgrat les dificultats, decidia somriure.

I així, Luca, el xiquet del somriure etern, es va convertir en una llegenda. Una història de força, valentia i amor que mai serà oblidada.

Carmen Planells Bermell